

PARAULA I VIDA

Forjar un «nosaltres» amb els emigrants i refugiats

En aquest diumenge se celebra la 107a Jornada Mundial de l'Emigrant i del Refugiat, per a la qual el Papa Francesc ha enviat un Missatge amb el lema «**Cap a un “nosaltres” cada vegada més gran**». Aquest lema prové de la seva Carta encíclica *Fratelli tutti* (2020) on afirma que «passada la crisi sanitària, la pitjor reacció seria la de caure encara més en una febre consumista i en noves formes d'autopreservació egoista. Tant de bo que al final ja no hi hagi “els altres”, sinó només un “nosaltres”» (n. 35). Indica un horitzó clar per al nostre camí comú en aquest món, un horitzó que ja està present en el mateix projecte creador de Déu. Ens va crear home i dona, éssers diferents i complementaris per formar junts un *nosaltres* destinat a ser cada vegada més gran, amb el multiplicació de les generacions. Comunió en la diversitat.

El *nosaltres* volgut per Déu constatem que està trencat i fragmentat, ferit i desfigurat, tant en el món com dins de l'Església. I el preu més elevat el paguen els que més fàcilment poden convertir-se en *els altres*: els estrangers, els emigrants, els marginats, els que habiten les perifèries existencials. En realitat, tots anem en la mateixa barca i estem cridats a comprometre'ns perquè no hi hagi més murs que ens separin, que no hi hagi més *altres*, sinó només *nosaltres*, gran com tota la humanitat.

La catolicitat de l'Església, la seva universalitat, és una realitat que demana ser acollida i viscuda en cada època, segons la voluntat i la gràcia del Senyor. El seu Esperit ens fa capaços d'abraçar tothom per crear comunió en la di-

versitat, harmonitzant les diferències sense mai imposar una uniformitat que despersonalitza. En la trobada amb la diversitat dels estrangers, dels emigrants, dels refugiats i en el diàleg intercultural que en pot sorgir, se'ns dona l'oportunitat de créixer com a Església, d'enriquir-nos mútuament. Els batejats són membres de ple dret de la comunitat eclesial local, membres de l'única Església, resident a l'única casa, component de l'única família. Això ens obliga a ser més inclusius.

Estem davant d'una nova «frontera» missionera, ocasió privilegiada per anunciar Crist i el seu Evangeli, de donar un testimoni concret de la fe cristiana en la caritat i en el profund respecte per altres expressions religioses. «La trobada amb els emigrants i refugiats d'altres confessions i religions —afirma el Papa— és un terreny fèrtil per al desenvolupament d'un diàleg ecumènic i interreligiós sincer i enriquidor» (*Discurs*, 22.9.2017).

El futur de les nostres societats és un futur enriquit per la diversitat i les relacions interculturals. Per això hem d'aprendre avui a viure junts, en harmonia i pau, i esforçar-nos per enderrocar els murs que ens separen i construir ponts que afavoreixin la cultura de l'encontre. En aquesta perspectiva, les migracions contemporànies ens brinden l'oportunitat de superar les nostres pors, per deixar-nos enriquir per la diversitat del do de cada un, i construir així la casa comuna amb una cura adequada, des de la ferma convicció que el bé que fem al món, el fem a les generacions presents i futures.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Clausura del XXIX Curs per a Organistes d'Església

El XXIX Curs per a Organistes d'Església a Montserrat, organitzat per la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraconense (CIL), la Facultat Gaudí de l'Ateneu Sant Pacià, i l'Abadia de Montserrat, es va celebrar enguany del 23 al 28 d'agost. Fou inaugurat per l'Abat Josep M. Soler i va presidir la clausura el dia 28 d'agost Mons. Joan-Enric Vives, Bisbe President de la CIL, amb el monjo i organista Ramon Oranias OSB, i els organistes i professors Pierre Vidal i Pau Riuró. Mons. Vives va agrair la disponibilitat i assistència constant de l'Abadia de Montserrat i dels col·laboradors del curs, el valor dels organistes d'acompanyar amb humilitat la litúrgia de les cateдрals i parròquies, i el compromís de fe i de servei als rectors i consells que hauran d'anar realitzant al llarg de l'any, com un ministeri ben important, sempre al servei del culte diví.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

EL POSTHUMANISME COM A HORITZÓ Algunes perplexitats (I)

El punt d'arribada de la ideologia transhumanista és el posthumanisme. El prefix post és clar i distint per si mateix. Es refereix a allò que ve després de l'humà. Evoca la idea d'un ésser que ja no és pròpiament humà, sinó una nova realitat, una nova espècie, el començament d'una nova estirp.

¿Què és, però, un ésser posthumà? Els posthumans són l'objectiu a assolir, el terme final dels transhumanistes. No són una realitat, encara, però és l'horitzó escatològic d'aquest moviment.

És l'home del futur que es configura, a si mateix, gràcies a la tecnologia.

Un ésser posthumà, en l'imaginari transhumanista, és resistent a la malaltia i impermeable a l'envelliment; disposa d'una joventut i d'un vigor etern; exerceix un control sobre els seus propis desigs, sobre els seus humors i estats mentals; és capaç d'evitar els sentiments de fatiga, de ràbia o d'indignació per foteses; té crescuda la capacitat per al plaer, per a l'amor, per a la sensibilitat estètica i per a la serenitat; ex-

perimenta nous estats de consciència que els cervells humans actuals no poden viure. Els éssers posthumans podran ser, fins i tot, completats amb intel·ligències artificials.

El posthumanisme es perfila com una nova utopia, però, lligada a l'antropotècnia, és a dir, a la tecnologia aplicada a l'anthropos. Es tracta d'una proposta d'utopia que té, com a missió, canviar el fatalisme del naixement per un naixement opcional o bé per una selecció prenatal.

Transcendir el cos és, doncs, alliberar l'ànima humana de la seva presó i permetre-li que visqui eternament. Partint del principi platònic de què la immortalitat de l'ànima està condicionada pel seu deslligament del cos biològic després de la mort, els transhumanistes pretenen alliberar-se del cos abans de la mort, tot substituint el cos biològic per un cos-màquina, que no sigui de caràcter orgànic.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Forjar un «nosotros» con los emigrantes y refugiados

En este domingo se celebra la 107.ª Jornada Mundial del Migrante y del Refugiado, para la que el Papa Francisco ha enviado un Mensaje con el lema «**Hacia un “nosotros” cada vez más grande**». Este lema proviene de su Carta encíclica *Fratelli tutti* (2020) donde afirma que «pasada la crisis sanitaria, la peor reacción sería la de caer aún más en una fiebre consumista y en nuevas formas de autopreservación egoísta. Ojalá que al final ya no estén “los otros”, sino sólo un “nosotros”» (n. 35). Indica un horizonte claro para nuestro camino común en este mundo, un horizonte que ya está presente en el mismo proyecto creador de Dios. Nos creó varón y mujer, seres diferentes y complementarios para formar juntos un *nosotros* destinado a ser cada vez más grande, con el multiplicarse de las generaciones. Comunión en la diversidad.

El *nosotros* querido por Dios constatamos que está roto y fragmentado, herido y desfigurado, tanto en el mundo como dentro de la Iglesia. Y el precio más elevado lo pagan quienes más fácilmente pueden convertirse en *los otros*: los extranjeros, los migrantes, los marginados, los que habitan las periferias existenciales. En realidad, todos vamos en la misma barca y estamos llamados a comprometernos para que no haya más muros que nos separen, que no haya más *otros*, sino sólo un *nosotros*, grande como toda la humanidad.

La catolicidad de la Iglesia, su universalidad, es una realidad que pide ser acogida y vivida en cada época, según la voluntad y la gracia del Señor. Su Espíritu nos hace capaces de abrazar a todos para crear comunión en la diversidad, armonizando las diferencias sin nunca imponer una uniformidad que despersonaliza. En el encuentro con la diversidad de los extranjeros, de los migrantes, de los refugiados y en el diálogo intercultural que puede surgir, se nos da la oportunidad de crecer como Iglesia, de enriquecernos mutuamente. Los bautizados son miembros de pleno derecho de la comunidad eclesial local, miembros de la única Iglesia, residente en la única casa, componente de la única familia. Esto nos obliga a ser más inclusivos.

Estamos ante una nueva «frontera» misionera, ocasión privilegiada para anunciar a Cristo y su Evangelio, de dar un testimonio concreto de la fe cristiana en la caridad y en el profundo respeto por otras expresiones religiosas. «El encuentro con los migrantes y refugiados de otras confesiones y religiones —afirma el Papa— es un terreno fértil para el desarrollo de un diálogo ecuménico e interreligioso sincero y enriquecedor» (*Discurso*, 22.9.2017).

El futuro de nuestras sociedades es un futuro enriquecido por la diversidad y las relaciones interculturales. Por eso debemos aprender hoy a vivir juntos, en armonía y paz, y esforzarnos por derribar los muros que nos separan y construir puentes que favorezcan la cultura del encuentro. En esta perspectiva, las migraciones contemporáneas nos brindan la oportunidad de superar nuestros miedos para dejarnos enriquecer por la diversidad del don de cada uno, y construir así la casa común con un cuidado adecuado, desde la firme convicción de que el bien que hagamos al mundo lo hacemos a las generaciones presentes y futuras.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Retorna la festa de la Mare de Déu de l'Horta a Ivars d'Urgell

El primer diumenge de setembre dia 5 es va celebrar, encara que fos a mig gas, la tradicional festa de l'ermita d'Ivars d'Urgell, on es venera

la patrona del poble, la Mare de Déu de l'Horta. La darrera festa es va fer el 2019, quan va arribar a la seva 35a edició. A causa de la pandèmia del coronavirus, l'any passat no es va poder celebrar i enguany, amb les mesures de seguretat sanitàries pertinents, es va fer com les altres vegades una missa a l'exterior de l'esplanada, a la que van assistir força persones veïnes d'Ivars i de pobles de la rodalia, però no es va efectuar la tradicional ofrena de part de les entitats, ni es va poder accedir al cambriell per venerar la Mare de Déu, com era habitual a l'acabar la missa. També es va suprimir l'aperitiu que la Junta de l'Associació Amics de l'Horta ofería als assistents i es va lliurar una planta com a record als participants a la festa mariana.

La cerimònia va ser oficiada per Mn. Pere Cañada Illa, que recentment va jubilar-se i que l'any passat va rebre un merescut homenatge dels vilatans de Linyola d'on era rector, amb motiu dels 50 anys de la seva ordenació sacerdotal.

Inici de curs amb eucaristies d'Acció de Gràcies

El Col·legi Sant Ermengol va acollir, el matí del dimarts 7 de setembre, la celebració eucarística en l'inici de curs. Fou una de les primeres escoles de la diòcesi en fer-ho, ja que el curs escolar comença una mica abans. L'Eucaristia fou presidida per Mn. Pepe Chisvert, Delegat d'Ensenyament de la diòcesi, que en la seva homília va voler recordar a tots els assistents la importància del treball en equip, de la col·laboració, l'empatia i la solidaritat per seguir endavant en comunitat i afrontar el repte del curs 2021-2022.

L'Eucaristia va comptar amb la participació dels equips docents i no docents. Precisament un equip de docents de l'escola va ser l'encarregat d'acompanyar la celebració amb una selecció de cants ben animats.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «El compromís per la pau i la fraternitat neix sempre de la base: cadascun, en les coses petites, pot fer la seva

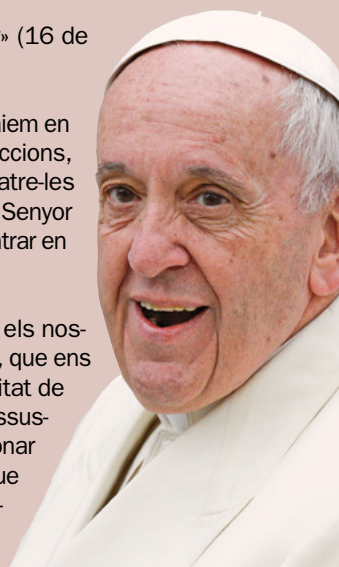
part. Cadascun, en les coses petites, pot comprometre's a ser constructor de fraternitat, a treballar en la reconstrucció del que s'ha trencat, en comptes d'alimentar la violència» (16 de maig).

@Pontifex: «Tots som responsables de la comunicació que fem, de les informacions que donem, del control que junts podem exercir sobre les notícies falses, desemmascarant-les. Tots estem cridats a ser testimonis de la ve-

ritat: a anar, veure i compartir» (16 de maig).

@Pontifex: «En l'oració, quan caiem en el compte de les nostres distraccions, la qual cosa ens ajuda a combatre-les és oferir amb humilitat el cor al Senyor perquè el purifiqui i el torni a centrar en Ell» (19 de maig).

@Pontifex: «Obrim també avui els nostres cors al do de l'Esperit Sant, que ens fa sentir tota la bellesa i la veritat de l'amor de Déu en Crist mort i ressuscitat. I ens empeny a sortir, a donar testimoni d'aquest Amor que sempre ens precedeix amb la seva misericòrdia» (23 de maig).

Jornada diocesana de Càritas a Balaguer

Càritas Diocesana d'Urgell va celebrar, el dissabte 4 de setembre, una trobada amb els voluntaris i responsables de l'entitat al Santuari-Basilica del Sant Crist de Balaguer en la que el Director de Càritas d'Urgell, Sr. Josep Casanova, donà a conèixer les xifres del 2020 i la Memòria d'activitats, i en la qual també el P. jesuïta Joan Carrera, professor de Moral a la Facultat de Teologia de Catalunya i membre de Cristianisme i Justícia, va oferir una reflexió sobre «Viure millor amb menys».

L'Arquebisbe Joan-Enric Vives va presidir la Jornada a la qual van assistir el Vicepresident i la Secretària General de Càritas Espanyola, Enrique Carrero i Natalia Peiró, així com el President de Càritas Catalunya, Sr. Francesc Roig, i nombrosos voluntaris, voluntàries i directores de Càritas de les diverses comarques de la diòcesi.

L'acte es va iniciar a les 10.30 del matí, amb les paraules de benvinguda i agraïment de Mons. Joan-Enric Vives als assistents, que van omplir el temple de la Basílica de manera espaiada, per complir amb les normatives d'aforament vigents. Va posar en relleu la intensitat amb què s'inicia el curs i va donar un missatge d'esperança i coratge als assistents, agraint la tasca que durant la pandèmia, tan dura, van desenvolupar des de Càritas.

Seguidament, el P. Joan Carrera va fer la seva exposició i explicà unes idees base, per aprofundir en els valors per fugir d'un consumisme exacerbant al qual ens ha portat el capitalisme, que ho transforma tot en un producte i ens allunya de la percepció de la nostra humanitat. Va considerar que desaccelerar el consum pot donar lloc a un tipus de progrés en què la diversificació, l'impuls dels valors alternatius locals, el respecte de l'entorn i les comunitats més locals i participatives siguin més rendibles i més implicades en la transformació de la comunitat. Les religions, i especialment la cristiana, són peça clau en la transformació de les persones, perquè posen la dignitat de la persona i el bé comú en el centre, i això ens porta a viure fora de nosaltres, mirant la comunitat i el respecte mutu, amb els valors d'austeritat i desprendiment per a la solidaritat.

Josep Casanova va fer una cuidada exposició dels trets bàsics de la tasca que ha fet Càritas en el

darrer any, enmig de les dificultats que ha imposat el confinament i les conseqüències dramàtiques per a moltes persones a nivell humà, social i econòmic. Va mostrar com s'havia dut a terme l'atenció; explicant l'increment de més d'un 67% de les inversions en ajudes socials, les inversions que s'han fet en cadascun dels programes que s'han dut a terme. Va tenir un record per les persones que durant aquest temps ens han deixat, vinculades a Càritas i al personal i voluntari, com també d'algun treballador per a Càritas, i va acabar la seva exposició posant en relleu les dificultats que per a la pròpia empresa d'inserció «Grup Grapats» ha suposat el tancament i el greuge a nivell econòmic, que ha estat sostingut per Càritas d'Urgell.

Va cloure l'acte la celebració eucarística presidida per Mons. Vives, i concelebrada pels sacerdots que havien acudit acompanyant els grups parroquials des de diversos llocs de la geografia diocesana. Mons. Vives, a la seva homilia, va apuntar que «tenim una idea petita del perdó de Déu. Ens convé recordar, passar pel cor, els mals gravíssims que fan malbé l'obra de Déu, la injustícia del món i tot el que fa sofrir a Déu, i això ens ajuda a entrar en aquest perdó tan gran i revolucionari de l'amor de Déu». I comentà el text de la guarició del paralític, fent notar que els amics del malalt són avui els treballadors i voluntaris de Càritas, que busquen la manera de fer arribar el malalt fins a Jesús, perquè el perdoni i el guareixi, alçant-lo, fent-lo caminar amb la seva llitera i seguint Jesús. Va acabar amb unes paraules de coratge: «Som una Càritas viva i amb il·lusió per canviar el món, començant pel que queda més a la vora i sempre atenent les persones. Si guem les mans i el cor de Jesucrist.»

CÀRITAS D'URGELL

De l'egoista «jo» al fraternal «nosaltres»!

La Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, que celebrem en aquest dia, ens vol fer recordar els pronoms personals, per a que tinguem clar cap a on hem d'anar en el tema de les migracions i dels refugiats. La frase de la Campanya és ben clara: «Cap a un "nosaltres" cada cop més gran», i ens subratlla la primera persona del plural «nosaltres». En el magisteri pontifici, en la DSE i en l'Evangelí, el sentit de ser Església només es pot entendre superant d'una vegada el jo davant del tu (vosaltres), i on ell/ella (ells) passen de ser negats i oblidats, a transformar-se en un fraternal nosaltres.

La situació que viu el nostre món ha accentuat, en aquest nou mil·lenni, la distància entre els països rics i desenvolupats i els més pobres. Només ens sabem mirar el melic, i no veiem, o no volem veure, la situació de les pasteres a la Mediterrània i a les costes de les Illes Canàries, la fugida de menors i joves per la tanca de Ceuta, els milers d'exiliats dels conflictes bèl·lics i socials arreu del món, i tantes altres situacions que fan que ens hi referim com *el problema d'ells i d'elles*. No entenem que és un *problema de nosaltres*, almenys des d'una mirada cristiana. Perquè són els nostres germans, no podem deixar-los arran de camí, ens ho recorda i ens ho crida la paràbola del bon samarità, tantes vegades referenciada a la Doctrina Social de l'Església.

Sabem que no es resol en un dia: Jesús de Nazaret ho va anunciar a qui va voler escoltar-lo i en aquests dos mil darrers anys l'Església ho ha proclamat i, amb tot, ens costa sortir del «jo» petit, ridícul i egoista. I aquest esforç per sortir-hi és el que ens porta a veure la feina que fem a casa nostra, i ens diu que volem anar «cap a un nosaltres cada cop més gran». Són les experiències d'acollida d'exiliats al Principat d'Andorra; dels pisos d'acollida de Càritas en diferents indrets del Bisbat (Balaguer i La Seu); de l'acompanyament als nouvinguts a la nostra terra a través de Càritas... aleshores ens adonem que potser sí que el «nosaltres» ja està més a prop i que, entre tots, l'aconseguirem. El Papa Francesc ens diu en un fragment de la pregària de la Jornada: «Beneeix cada gest d'acollida i d'assistència que situa novament a qui està a l'exili en el nosaltres de la comunitat i de l'Església, perquè la nostra terra pugui ser, tal com Tu la vas crear, la casa comuna de tots els germans i germanes.»

Que, entre tots, ho fem realitat!

Mn. Jaume Mayoral

Delegat episcopal de Càritas d'Urgell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Za 8,1-8 / Sl 101 / Lc 9,46-50]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fundador dels Paüls (CM, 1625) i cofundador de les Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633); sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

28. ■ Dimarts [Za 8,20-23 / Sl 86 / Lc 9,51-56]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a

Nagasaki (s. XVII). **Lleida:** ■ Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Dimecres [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Sants Arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafael, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe.

30. □ Dijous [Ne 8,1-12 / Sl 18 / Lc 10,1-12]. Sant Jeroni, prev. i dr. de l'Es-

glésia, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

OCTUBRE

1. □ Divendres [Ba 1,15-22 / Sl 78 / Lc 10,13-16]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530) bisbe de Reims.

2. □ Dissabte [Ba 4,5-12.27-29 / Sl 68 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de

la Guarda. **Lleida:** Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Gn 2,18-24 / Sl 127 / He 2,9-11 / Mc 10,2-16]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria Josepa Rosselló, fund.

Diumenge XXVI de durant l'any (B)

COMENTARI

«Si no és contra nosaltres, és amb nosaltres»

Moltes vegades ens creiem posseïdors de Déu en exclusiva; com si fos només «el nostre» Déu i no el dels altres. En canvi, Jesús i Moisès tenien un esperit molt més magnànim, molt més obert. A l'evangeli Joan confessa clarament: *N'hem vist un que es valia del vostre nom, per treure dimonis i li dèiem que no ho fes més, perquè no és dels que venen amb nosaltres. Com no és dels nostres, encara que faci el bé com és lluitar contra els dimonis, no pot actuar: fer el bé és només la nostra marca. I què diu Jesús?: Deixeu-lo fer. Ningú que en nom meu faci miracles, no podrà després malparlar de mi. Qui no és contra nosaltres, és amb nosaltres. És una lliçó que hauríem d'aprendre. Massa sovint pensen que només fem el bé els qui creiem en Crist; els indiferents, els agnòstics, els ateu en queden exclosos. I no és així, de cap manera. També a Moisès li diuen que hi ha dos homes que ell havia convocat i no s'havien presentat davant el tabernacle per rebre l'Esperit, però que tanmateix ara profetitzen. I Josuè li demana: *Senyor meu, prohibiu-los-ho*. Altre cop l'exclusivisme! Però Moisès amb un esperit molt més obert diu: *Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia*. Déu és lliure i pot actuar a través de qualsevol persona. I es manifesta a qui vol. I tothom pot fer el bé ni que no sigui creient. Però a nosaltres el Senyor ens exigeix molt: no allunyar ningú ni que sigui al preu de renunciar al que ens és més estimat. Per això parla de *tallar la mà o el peu o de treure's l'ull propi*. És evident que és un llenguatge exagerat però cal sobretot evitar l'escàndol dels més petits perquè el qui escandalitza més li valdria que el tiressin al mar amb una mola de molí lligada al coll. I Jaume, a la segona lectura és molt dur amb els rics, aquells que *han escatimat el jornal dels treballadors, que han condemnat el just, que l'han assassinat*. Hem de ser molt exigents però no apartant els qui fan el bé (siguin o no dels nostres) sinó amb nosaltres mateixos, acollint tothom, no escandalitzant els més petits, no robant els altres.*

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre dels Nombres (Nm 11,25-29)

En aquells dies, el Senyor baixà en el núvol i parlava amb Moisès. Llavors prengué de l'Esperit que Moisès tenia i el donà als setanta ancians. Quan l'Esperit es posà damunt d'ells entraren en estat d'exaltació profètica i no paraven. En el campament havien quedat dos homes, Eldad i Medad, inscrits entre els setanta però que no s'havien presentat davant el tabernacle. L'Esperit també es posà damunt d'ells i, allà mateix, al campament, entraren en aquell estat d'exaltació profètica. Un jove anà corrents a fer-ho saber a Moisès. Josuè, fill de Nun, que des de jove era l'ajudant de Moisès, digué: «Moisès, senyor meu, prohibiu-los-ho.» Però Moisès li respongué: «Estàs gelós per mi? Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia, i que el Senyor els donés a tots el seu Esperit!»

► Salm responsorial (18)

R. *Els preceptes del Senyor omplen el cor de goig.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

El servent vostre està prompte a guardar-los amatent; / però, qui s'adona de les pròpies errades? / Disculpeu el que em passa inadvertit. R.

Preserveu-me, Senyor, de l'orgull, / que no s'apoderi de mi; així seré irrepreensible, / i net d'una gran culpa. R.

► Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 5,1-6)

Ara us parlo a vosaltres, els qui sou rics. Ploreu desconsoladament per les desgràcies que us cauran al damunt. Les vostres riqueses s'han podrit, s'han arnat els vostres vestits, s'han rovellat el vostre or i la vostra plata, i el seu rovell serà el vostre acusador i us devorà les carns. Heu amuntegat riqueses precisament aquests dies, que són els darrers. El jornal que heu escatimat als qui han segat els vostres camps clama contra vosaltres, i el crit dels segadors ha arribat a les orelles del Senyor de l'univers. Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu engreixat com el bestiar, ara que és el dia de la matança. Heu condemnat el just, l'heu assassinat i ell no s'ha resistit.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

(Mc 9,38-43.45.47-48)

En aquell temps, Joan digué a Jesús: «Mestre, n'hem vist un que es valia del vostre nom per treure dimonis, i li dèiem que no ho fes més, perquè no és dels qui venen amb nosaltres.» Jesús respongué: «Deixeu-lo fer. Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi. Qui no és contra nosaltres és amb nosaltres. Tothom qui us doni un vas d'aigua pel meu nom, perquè sou de Crist, us dic amb tota veritat que no quedarà sense recompensa. Però a aquell que allunya de mi un d'aquests petits que tenen fe, valdria més que el tiressin al mar amb una mola d'ase lligada al coll. Si la teva mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, i no que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga. Si el teu peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, i no que siguis llençat amb tots dos peus a l'infern. I si el teu ull et fa caure en pecat, treu-te'l. Val més que entris al regne de Déu amb un sol ull, i no que siguis llençat amb tots dos ulls a l'infern, on el corc no mor mai i el foc no s'apaga.»

► Lectura del libro de los Números (Núm 11,25-29)

En aquellos días, el Señor bajó en la Nube, habló con Moisés y, apartando algo del espíritu que poseía, se lo pasó a los setenta ancianos. En cuanto se posó sobre ellos el espíritu, se pusieron a profetizar. Pero no volvieron a hacerlo. Habían quedado en el campamento dos del grupo, llamados Eldad y Medad. Aunque eran de los designados, no habían acudido a la tienda. Pero el espíritu se posó sobre ellos, y se pusieron a profetizar en el campamento. Un muchacho corrió a contárselo a Moisés: «Eldad y Medad están profetizando en el campamento». Josué, hijo de Nun, ayudante de Moisés desde joven, intervino: «Señor mío Moisés, prohibe-selo». Moisés le respondió: «¿Es que estás tú celoso por mí? ¡Ojalá todo el pueblo del Señor recibiera el espíritu del Señor y profetizara!».

► Salmo responsorial (18)

R. *Los mandatos del Señor son rectos y alegran el corazón.*

La ley del Señor es perfecta, / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel, / e instruye a los ignorantes. R.

El temor del Señor es puro, / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos, / y enteramente justos. R.

También tu siervo es instruido por ellos / y guardarlos comporta una gran recompensa. / ¿Quién reconoce sus faltas? / Absuélveme de lo que se me oculta. R.

Preserva a tu siervo de la arrogancia, / para que no me domine: / así quedará limpio e inocente / del gran pecado. R.

► Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 5,1-6)

Atención, ahora, los ricos: llorad a gritos por las desgracias que os vienen encima. Vuestra riqueza está podrida y vuestros trajes se han apolillado. Vuestro oro y vuestra plata están oxidados y su herrumbre se convertirá en testimonio contra vosotros y devorará vuestras carnes como fuego. ¡Habéis acumulado riquezas en los últimos días! Mirad, el jornal de los obreros que segaron vuestros campos, el que vosotros habéis retenido, está gritando, y los gritos de los segadores han llegado a los oídos del Señor del universo. Habéis vivido con lujo sobre la tierra y os habéis dado a la gran vida, habéis cebado vuestros corazones para el día de la matanza. Habéis condenado, habéis asesinado al inocente, el cual no os ofrece resistencia.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 9,38-43.45.47-48)

En aquel tiempo, Juan dijo a Jesús: «Maestro, hemos visto a uno que echaba demonios en tu nombre, y se lo hemos querido impedir, porque no viene con nosotros». Jesús respondió: «No se lo impedáis, porque quien hace un milagro en mi nombre no puede luego hablar mal de mí. El que no está contra nosotros está a favor nuestro». «Y el que os dé a beber un vaso de agua porque sois de Cristo, en verdad os digo que no se quedará sin recompensa. El que escandalice a uno de estos pequeñuelos que creen, más le valdría que le encajasen en el cuello una piedra de molino y lo echasen al mar. Si tu mano te induce a pecar, córtatela: más te vale entrar manco en la vida, que ir con las dos manos a la "gehenna", al fuego que no se apaga. Y, si tu pie te induce a pecar, córtatelo: más te vale entrar cojo en la vida, que ser echado con los dos pies a la "gehenna". Y si tu ojo te induce a pecar, sácatelo: más te vale entrar tuerto en el reino de Dios, que ser echado con los dos ojos a la "gehenna", donde el gusano no muere y el fuego no se apaga.»